

però no *mochuelo* en tant que designi el *mussol*. —
 2 I aqueix estrany «coranat» (omès prudentment per *AlcM*), no deu ser nom d'ocell ni cria (no podria anar amb *cornella* etc.); ¿potser amb *coronda/colona* (vol. II, 842b6ss., 843a26ss.) i gc. *colandatge* 'envà'? — 3 «Die Formen der Thiernamen bieten der Erklärung besonders viel Schwierigkeit, da sie ganz unberechenbaren Verstümmelungen unterworfen sind; Koseformen und Kindersprache, Onomatopöie und Vermischung mit andern Thiernamen wirken auf sie ein», *Keltorum*, 24. — 4 Plaça (Proa de Palamós, jul. 1960, p. 8) cita un nom de peix *caua* des de Cadaqués a Palafrugell, Palamós, Tossa i Bna., anomenat *gitana* a StFGuixols; deixant en blanc el nom cast. i el científic; *AlcM*, a StFGuixols i Palafrugell. Com que també hi ha peixos anomenats *aranya*, *cigala*, *corbina* etc.; ¿seria també això? — 5 També ho diu *AlcM*. Però fa més que repetir el *DAG*?; essent obra d'En Moll, bé sembla que n'hàgim de fer cas. De tota manera no en parla En Moll en cap altra obra (*Misc. Alcover*, *Supl. al REW*), ni dona cita de cap autor balear, ni figura en FebrCard. No són raons que bastin per causar dubte, en el cas d'un nom així. Però voldríem estar ben segurs, i que la pron. *šibéka* que atribueixen a Men., amb *-b-*, és cosa ferma. Desacord interessant amb la *-v-* de l'oc. *caveca*. També la dada de Montoliu i la de La Figuera són amb *-b-*, però en aquestes comarques la distinció entre *b* i *v* de vegades ha trontollat. La *-v-* del doc. de JnSegura tampoc podem pendre-la com una certitud en un sentit ni en l'altre. — 6 També Sainéan comenta les formes gallo-romàniques en *s-* i en *š-* com a degudes a una variant onomatopèica i no pas a la *ch-* < *ca-* francesa (*BhZRPb*. I, 98-99, 114); Schuchardt (*ZRPb*. xxxiii, 241), oc. *civèco*, *cibèco*, *chibèco*, i a més a més it. *cibecca*. Cf. encara *FEW* 550a, § 6. És clar que aquest no és de l'it. comú, ni consta com a nom de l'ocell, sinó en el sentit despectiu-injuriós «baggè» (o sigui quasi el mateix que *babbeo* «semplícione, sciocco», «ma piú compassionevole»), que segons Petrocchi i Prati es troba en el Varchi (1560) i en l'Aretino (2.ª quart S. XVI); i en efecte devia ser mot de la comarca d'aquest escriptor: car Redi (S. XVII) dona *cipèca* «uomo da poco» com a mot d'Arezzo, i Prati porta *cibega* «baggè» com trevigiano antico. El fet de no ser italià més que en l'acc. figurada, la situació fora de l'àrea gallo-romànica del mot, i aquestes mateixes variacions consonàntiques *-p-*, *-g-*, tot comprova que és un terme afectiu propagat a l'italià des de l'oc. o del cat., o una mica d'aquest reforçant aquell. Valuós tanmateix com a indirecta i sorprenent comprovació de l'antiguitat de *xibeca* part deçà dels Alps. És sabut que aquests termes d'injúria afectiva es propagaven molt: el mateix *baggè* no és altra cosa que el nostre *baja*, oc. ant. *baian*, superposat a l'it. genuí *babbeo* (*baggiano* també es documenta poc o molt en it.). El món trobadoresc era fecund, i molts entraren des del cat. de les Dues Sicílies. — 7 Però d'aquí a deduir-ne

que tot el tipus *caveca/cavec/gaweko* sigui de creació imitativa, com pretén ara Rohlf's (seguint una tendència a què massa cedí sempre, i ara, més) és abusar de l'onomatopèia: aquest *cuick-cuick* d'una prosa infantil, que cita, no pesa res envist el *cavec* de Marcabré, i la germandat evident amb les formacions pre-romanes paral·leles *CAU-ANNOS*, *KAU-U-*, *KAU-UKIO*, *KAU-KALA*, *KOU-KASSO-*. Per a *KAU-ŪĀ* com a ètímon pre-romà del fr. ant. *choe* (amb el seu dim. modern *chouette*) és eloqüent l'article *corneille* del Suplement de l'*ALF*: on veiem el tipus *kawet(e)*, *kovet(e)*, *koet(e)* ocupant encara fins avui quasi tota la costa normando-picarda, des dels Calvados i Guernesey fins a la ratlla flamenca del Pas-de-Calais: amb la conservació de *ca-*, normal en picard i normand, enfront de la *ch-* francienne de *choe/chouette*. El tipus *KAU-ŪĀ* era la 'cornella', i el diminutiu *kawete/chouette*, que en part va usar-se també com a nom hipocorístic del mateix ocell, es va usar sobretot per designar la *chouette*, l'òliba, ocell semblant a la cornella però més petit: de la grandària d'un colom (Montoliu) que només en els exemplars més grans ateny a 34 cm. (Maluquer, p. 138). — 8 Aquí hi ha contacte, semàntic o etimològic, amb altres coses. D'una banda un verb onomatopèic *xuicar*: «els passarells *xuiquen*», *DAG*. Hi ha també una aplicació figurada com a adj.-subst.: «*xueca*: tahir o que fa lo joc: aleator», *DTO*. 1670, Lab.; cita de l'adj. *xueques* en les *Cançons i Follies* de Bertran i Bros, en el *DAG*; en contacte possible amb «*xumeco*, motiu ab què es denota la mala figura: cast. *chuchumeco*», Lab. D'un encreuament de *xujeca* amb *xut* pot sortir «*xuya*: òliba», a Cervera, *DAG*. — 9 V.-ne testimonis en Lehnert, *Altenglisches Elemb.*, 59. El diccionari de Thurneysen compta fins avui amb l'acceptació dels celtòlegs (Pok., *IEW*, 428.25). El mot germànic ve, amb mutació consonàntica, de *KAP-* 'capturar', d'on germ. *haben* 'tenir' i ll. *capere*, *accipere* amb el seu derivat *accipiter* o *ACCEPTOREM* > *astor*. 10 *REW*; Gamillscheg (*EWFS*, res en *Rom. Germ.*) i Bloch; els quals declaren que el fr. *hibou* és «onomatopèic». Wartburg sembla haver tingut por del problema, de manera que en tot el *FEW* no es diu un mot de *hibou* (!); i en la seva versió del Bloch, retallant gasivament la frase, resulta que *hibou* és un «mot rare!» Deia «rare en gallo-roman» (o sigui poc estès en els patuesos moderns d'oïl i d'oc; ara és absurd). Si aquí ens poguéssim dedicar al francès, crec que demostrariem que allò és sortir-se còmodament per la tangent, car potser la casualitat que inquietava Thurneysen no és tan absoluta. *Hibou* no té les característiques fonètiques d'una onomatopèia: aquesta *-b-* oclusiva i la *i*, no tenen efecte onomatopèic, i el separen radicalment de les onomatopèies bearn. i norm-pic. *houhou*, *horouhou* 'hibou' i del fr. *huer* 'aücar' (*FEW* II, 503, 502b3-40) en què ells pensen. El corollari de la demostració de Thurneysen semblaria ser que també el fr. *hibou* pot ser germanisme, provinent d'alguna forma dialectal d'aquell mot del germànic comú. El fet és que